

ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา

ปัญหาของการวิจัยครั้งนี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับผลของวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจที่มีต่อความเข้าใจเรื่องของนักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกัน ตลอดจนกิริยาร่วม (Interaction) ระหว่างตัวแปรทั้งสอง ซึ่งได้แก่ภาษาแม่กับวิธีอ่าน

การอ่านในสังคมปัจจุบันนับว่ามีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะทำให้ผู้อ่านเป็นผู้รอบรู้ในทุกสาขาวิชา ทันท่วงทีต่อเหตุการณ์ปัจจุบันของโลก การอ่านนอกจากจะมีความสำคัญสำหรับตนเองแล้ว อาจมีประโยชน์ต่อส่วนรวมได้ ดังที่ ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2525 : 16) ได้ให้ความเห็นว่า การอ่านนั้นเปรียบเสมือนกุญแจไขหาความรู้ ซึ่งถ้าได้นำความรู้มาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาให้แก่สังคม สังคมก็จะได้พลเมืองดีเพิ่มขึ้น สังคมใดมีพลเมืองที่มีประสิทธิภาพในการอ่านมาก สังคมนั้นก็จะเจริญ/ สำหรับการอ่านที่มีประสิทธิภาพก็คือการอ่านด้วยความรวดเร็วและมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง (วัชรภรณ์ เพชรรัตน์, 2532 : 3)

ความเข้าใจในการอ่านเป็นจุดประสงค์ที่สำคัญยิ่งในการอ่านทุกชนิด และเมื่อพูดถึงการอ่าน นักจิตวิทยาและนักศึกษามักจะเน้นถึงความเข้าใจเป็นหลัก สำหรับพฤติกรรมความเข้าใจนั้น ชวาล แพร์ตกุล (2516 : 229-245) กล่าวว่า ความเข้าใจเป็นพื้นฐานของปัญญา แสดงออกด้วยพฤติกรรม 3 ประการคือ การแปลความ การตีความ และการขยายความ การแปลความคือการแปลเรื่องเดิมให้ออกมาเป็นคำใหม่ ภาษาใหม่ หรือแบบฟอร์มใหม่ การตีความคือการเก็บความเดิมมาบันทึกใหม่ เรียบเรียงใหม่ หรือร้อยกรองใหม่ หรือให้มองเรื่องราวเดิมในแง่ใหม่ ค้นคว้าเปรียบเทียบทั้งความสำคัญและความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้น ๆ ตลอดจนสามารถย่อส่วนเรื่องราวต่าง ๆ ให้เป็นข้อสรุปได้ การขยายความคือการอนุมานหรือขยายความคิดให้กว้างลึกหรือไกลกว่าข้อเท็จจริงที่ประจักษ์อยู่ขณะนั้น ขบวนการที่จะสร้างความเข้าใจนั้นจะต้อง

เริ่มด้วยดัดแปลงของใหม่ที่คนเพียงเคยประสบให้กลายเป็นรูปหรือโครงสร้างใหม่ที่คล้าย ๆ กันของเดิมที่ตนเคยรู้ และพยายามให้มีความหมายต่อคนมากยิ่งขึ้น จักว่าเป็นความพยายามของสมองที่จะผสมผสานสิ่งใหม่ที่เพิ่งพบเห็นเข้ากับประสบการณ์เดิม ดังนั้นความเข้าใจก็คือความสามารถในการดัดแปลง แล้วแปล และย่นย่อรวมกัน ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทิงเกอร์ (Tinker, 1952 : 15) ได้กล่าวไว้ว่า ความเข้าใจแจ่มแจ้งเพียงอย่างเดียวก็เพียงพอแก่การรวบรวมความคิดในสิ่งที่อ่าน ฉะนั้นการย้ำความสำคัญของการอ่านจึงควรส่งเสริมความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งสอดคล้องกับสมพิศ ซึ่งชมแก้ว (2515 : 9) ที่กล่าวว่า การที่จะได้รับประโยชน์จากการอ่านอย่างแท้จริงนั้น ผู้อ่านต้องมีความซาบซึ้งในการอ่าน การที่จะเกิดความซาบซึ้งในการอ่านนั้นต้องอาศัยความเข้าใจในเรื่องที่อ่านด้วย นอกจากนี้ แสตรัง (Strang, 1940 : 1) กล่าวว่า การเรียนการสอนในโรงเรียนนั้น กิจกรรมทุกอย่างของนักเรียนประมาณร้อยละ 80-90 ต้องอาศัยการอ่านเป็นสำคัญ และในการเรียนวิชาต่าง ๆ นักเรียนต้องอ่านเนื้อหา คำสั่ง หรือโจทย์ จากหนังสือแบบเรียนหรือหนังสือตำราต่าง ๆ ตลอดเวลา ถ้านักเรียนขาดความเข้าใจในการอ่านจะทำให้การเรียนวิชาต่าง ๆ ไม่ได้ผล รัตนา ศิริพานิช (2522 : 56) กล่าวว่า ปัญหาที่นับว่าเป็นปัญหาของประเทศชาติคือนักเรียนในชั้นประถมศึกษาสอบตกซ้ำชั้นปีละมาก ๆ สาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนสอบตกซ้ำชั้นคือนักเรียนมีปัญหาในการอ่าน จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า ความเข้าใจในการอ่านมีความสำคัญและจำเป็นมากในการอ่านทุกชนิด

ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านนั้นมีมากมาย และจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านที่น่าสนใจตัวแปรหนึ่งคือ วิธีอ่าน สำหรับวิธีอ่านที่ใช้อยู่ในโรงเรียนในปัจจุบันนี้มีอยู่ 2 วิธีคือ วิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจ (มัทนา ทองใหญ่, 2524 : 3) และหลักในการอ่านในใจที่มีประสิทธิภาพสูงนั้น ผู้อ่านต้องจับใจความสำคัญของเรื่องได้ สำหรับหลักในการอ่านออกเสียงนั้น นอกจากอ่านเพื่อสื่อความหมายแล้ว ผู้อ่านต้องจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ด้วย (หลักสูตรประถมศึกษา, 2521 : 30-32) จะเห็นว่าวิธีอ่านในใจนั้นผู้อ่านต้องจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ สำหรับการอ่านออกเสียงก็เช่นเดียวกันคือ นอกจากอ่านเพื่อผู้ฟังแล้วผู้อ่านเองก็ต้องจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ ซึ่ง

สอดคล้องกับความเห็นของ รัสเซล (หนังสือ พุทฺษะวัน, 2530 : 29-35 อ้างอิงมาจาก Russell, 1961 : 172-178) ที่กล่าวว่า การอ่านนั้นจะออกเสียงหรือไม่ออกเสียงก็ได้ แล้วเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน นับว่าเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ตรงตามความหมายของการใช้ภาษา นั่นคืออ่านแล้วต้องรู้เรื่องทีอ่านว่าเรื่องอะไร ใจความว่าอย่างไร หรือแนะนำให้ปฏิบัติอย่างไร จากที่กล่าวมาข้างต้นแสดงว่าวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจ น่าจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่าน

ตัวแปรอีกตัวหนึ่งที่น่าจะมีผลต่อความเข้าใจ เรื่องที่อ่านของนักเรียนคือภาษาแม่ โดยเฉพาะนักเรียนที่อยู่บ้านใช้ภาษาหนึ่ง เมื่อมาอยู่โรงเรียนต้องเรียนอีกภาษาหนึ่งซึ่งเป็นการเรียนภาษาใหม่เป็นภาษาที่สอง ย่อมจะมีปัญหาในการเรียนภาษาที่สอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดปัตตานีนั้น จากรายงานของคณะกรรมการปฏิบัติงานระดับจังหวัด จังหวัดปัตตานี (2526 : 30) ได้รายงานสรุปว่า การใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวันเป็นอุปสรรคต่อการเรียนเป็นอย่างยิ่ง และนักเรียนประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี ถึงร้อยละ 85.38 ที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ (สพจ.ปัตตานี, 2528 : 3) และเมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่กับนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ในระดับชั้นต่าง ๆ ปรากฏว่า นักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า (สพจ.ปัตตานี, 2528 : 10-11) และพบว่านักเรียนในจังหวัดปัตตานีมีความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์ทางภาษาและการอ่านในใจต่ำสุดคือร้อยละ 21.88 และ 22.34 (สพจ.ปัตตานี, 2529 : 3) จากการศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในจังหวัดปัตตานีต่ำเช่นนี้อาจเพราะนักเรียนส่วนใหญ่ใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวัน และเมื่อเข้าสู่ระบบโรงเรียนต้องเรียนภาษาใหม่เป็นภาษาที่สอง และมีลักษณะแตกต่างจากภาษาแรก เฮอร์ลอค (Hurlock, 1964 : 243-244) กล่าวว่าทุกภาษาจะมีศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ และการออกเสียงตามแบบของแต่ละภาษา เมื่อเด็กต้องเรียนสองภาษาพร้อมกันจะทำให้เกิดการรบกวน ทำให้เด็กเรียนภาษาที่สองได้ยาก ซึ่งสอดคล้องกับสุนันทา มั่นเศกวิทย์ (2525 : 21) ซึ่งได้กล่าวถึงเด็กพูดสองภาษาว่าคือเด็กที่พูดภาษาหนึ่งอยู่ที่บ้านแต่เมื่อมาอยู่โรงเรียนเด็กจำเป็นต้องใช้ภาษาราชการ เด็กประเภทนี้มักจะย้ายคิดตามบิดามารดา

หรือผู้ปกครองของตนไปอีกประเทศหนึ่ง หรือเด็กที่อยู่อาศัยติดกับ เขตแดนของประเทศใกล้เคียง เช่น เด็กใน 4 จังหวัดภาคใต้ พุทธภาษามลายู หรือเด็กในจังหวัดสุรินทร์ พุทธภาษาเขมร เด็กเหล่านี้จะต้องใช้ภาษาแม่ของคนที่บ้านแทนการใช้ภาษาไทย แต่เมื่อเด็กเข้าเรียนในโรงเรียน เด็กต้องใช้ภาษาไทยในโรงเรียน จึงทำให้เด็กเกิดปัญหาในการเรียนภาษาที่สอง นอกจากนี้ จากงานวิจัยของ อารี ยิงสกุล (2514) ที่ศึกษาสิ่งแวดล้อมทางด้านภาษาพูดในการสอนอ่าน เบื้องต้นพบว่า ถ้าเด็กใช้ภาษาเดียวกับภาษาหนังสือจะช่วยให้เด็กสามารถสร้างมโนทัศน์เกี่ยวกับ คำต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวาง สุทธิณี สุขตระกูล (2526 : 6) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษา ที่หนึ่งจนติดเป็นนิสัยแล้ว นิสัยนั้นจะเข้าไปมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาอื่น ๆ ทำให้เกิดความสับสน เนื่องจากนำไวยากรณ์ของภาษาแรกมาใช้กับภาษาใหม่ ๆ ซึ่งอาจมีผลต่อภาษาใหม่ มาเรียม นิลพันธุ์ (2529) ได้ศึกษาอิทธิพลของคำแวดล้อมและการทบทวนที่มีต่อการอ่านคำใหม่ของนักเรียนที่พูดภาษา ที่หนึ่งต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่งใช้จำนวนครั้งการเรียนใน การอ่านคำใหม่น้อยกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง สอดคล้องกับการศึกษาของ อัมพร นิสัยจริยคุณ (2529) ได้ทดลองสอนอ่านคำกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยให้ เรียนคำรูปธรรมและคำนามธรรมแล้วทบทวนโดยการเขียนและการท่องซ้ำ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่งอ่านคำได้มากกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง แต่สำหรับงานวิจัยของ ชูศักดิ์ ตรีนานุกูล (2527) ได้ศึกษาผลของประเภทของคำที่มีต่อการ จำคำของนักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกัน พบว่านักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกันจำคำได้ไม่แตกต่างกัน จากที่กล่าวมาจะเห็นว่านักเรียนที่พูดภาษาหนึ่งอยู่บ้านและเข้าเรียนในโรงเรียนพูดอีกภาษาหนึ่ง มักทำให้เกิดปัญหาในการเรียนภาษาที่สองคือทำให้เรียนภาษาที่สองยากขึ้น และน่าจะชี้ให้เห็นว่า ภาษาแม่เป็นตัวแปรที่สำคัญอีกตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่าน

จากที่กล่าวมาข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า ตัวแปรที่ผู้วิจัยสนใจจะศึกษาคั้งนี้คือตัวแปรอิสระ ซึ่งน่าจะส่งผลต่อตัวแปรตาม ซึ่งตัวแปรอิสระที่ผู้วิจัยสนใจจะศึกษามี 2 ตัวคือ วิธอ่านและภาษาแม่ ตัวแปรตามคือความเข้าใจในการอ่าน ผู้วิจัยจะวัดตัวแปรตามโดยใช้แบบทดสอบความเข้าใจในการ อ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน

ฮิลเดเรธ (Hildreth, 1958 : 64) ให้ความเห็นว่า การอ่านในทุกภาษา เป็นการตีความตามตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูด กระบวนการในการอ่านจะเกิดขึ้นโดยมีกระบวนการทางกลไกของสรีระและกระบวนการทางสมองประกอบกันด้วย กลไกทางสรีระได้แก่ การเคลื่อนไหวตามองสัญลักษณ์ การเปล่งเสียง การส่งรหัสจากการสัมผัสไปสู่สมอง ในขณะที่เดียวกันกระบวนการทางสมองก็จะเกิดขึ้นโดยเกิดการรู้สึกสัมผัส รับรู้การตีความต่อสัญลักษณ์ การเกิดความหมาย และเกี่ยวข้องกับการคิดด้วย บุษ และฮิวเนอร์ (Bush and Huebner, 1970 : 4) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการของการตีความจากตัวอักษร สิ่งสำคัญของการอ่านคือความหมาย และความหมายนี้ไม่ได้อยู่ที่ตัวอักษรนั้น แต่เป็นผลที่เกิดขึ้นจากสิ่งเร้าหรือตัวอักษรนั้นไปกระตุ้นความคิดของผู้อ่านให้สร้างมโนทัศน์หรือภาพต่าง ๆ ขึ้น กระบวนการที่จะให้ความหมายใหม่นี้เกิดจากการที่ผู้อ่านให้ความหมายกับตัวอักษร ประเทิน มหาพันธ์ (2523 : 31) กล่าวว่า การอ่านประกอบด้วยกระบวนการ 2 กระบวนการคือ กระบวนการทางกาย เมื่อร่างกายตอบสนองต่อสัญลักษณ์ที่สายตามองเห็น ซึ่งประกอบด้วยทักษะแห่งการเคลื่อนไหวด้านต่าง ๆ เช่น การเคลื่อนไหวของสายตาแล้วส่งผ่านข้อมูลที่ได้รับไปยังสมอง สำหรับกระบวนการทางสมองนั้นในขณะที่สายตาทอดไปอย่างมีจังหวะตามเส้นบรรทัดของตัวอักษร ผัสสะต่าง ๆ จะรับรู้และสมองจะแปลความหมายทันที ฉะนั้นกระบวนการทั้งสองจึงมีความสำคัญเท่าเทียมกัน กระบวนการทางสมองขึ้นกับกระบวนการทางกายเป็นอันมาก เพราะการรับรู้ทางสายตาเป็นการเริ่มต้นของกระบวนการในการอ่าน ดังนั้นการอ่านจึงเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นเมื่อมีสิ่งเร้าซึ่งอาจจะ เป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษรผ่านสายตาเข้าสู่สมอง และภายในสมองก็จะจัดกระทำต่อข่าวสารที่ได้รับเข้ามาให้มีความหมายสำหรับตน และสิ่งสำคัญในการอ่านคือความเข้าใจ

ก้อ สวัสดิทานิชย์ (2505 : 3) กล่าวว่า หัวใจของการอ่านคือการเข้าใจความหมายของคำ และ ชลธรีรา กลัสคอยู่ (2517 : 27) กล่าวว่า การทำความเข้าใจเนื้อหาส่วนรวม

ของเรื่อง จัดเป็นหัวใจของการอ่านซึ่งสอดคล้องกับ อุทัย แก้วขาว (2515 : 1) ที่กล่าวว่า เมื่อพูดถึงการอ่านนักจิตวิทยาและนักการศึกษามักเน้นถึงความเข้าใจเป็นหลัก นอกจากนี้ ประทีป วาทิกทินกร (2514 : 78-79) ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการอ่านให้เข้าใจว่าผู้อ่านต้องจับใจความสำคัญของเรื่องได้ ใจความสำคัญคือ เนื้อความตอนที่ทำให้เรื่องต่าง ๆ เกิดขึ้น ซึ่งถ้าขาดความตอนนั้นแล้วเรื่องอื่น ๆ ก็จะไม่เกิดตามขึ้นมา นอกจากนี้ เนื้อความตอนที่กล่าวถึงเนื้อความย่อยต่าง ๆ ในเรื่อง เนื้อความนั้นก็มักเป็นใจความสำคัญด้วย วิธีจับใจความสำคัญอาจกระทำได้โดยยึดหลักดังนี้ อ่านเรื่องราวให้ตลอดทั้งเรื่อง ตั้งคำถามถามตัวเองสั้น ๆ ว่าเรื่องอะไร ใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ และพยายามหาคำตอบเพื่อที่จะได้จับใจความสำคัญให้ได้มากที่สุด และควรจะขยายความในคำตอบออกไปอีก เมื่อต้องการรายละเอียดที่จำเป็นของใจความสำคัญ นอกจากนี้ สุนาฏ นิธิมุทรากุล (2520 : 7-8) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านของแต่ละบุคคลจะอยู่ในระดับสูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ หลายประการพอสรุปได้ดังนี้คือ ชนิดของความเข้าใจในการอ่าน บุคคลจะจับใจความสิ่งที่เขาอ่านแตกต่างกันออกไปตามประสบการณ์เดิมของตน และความคิดอันเป็นวัตถุประสงค์ของการอ่านที่เกิดขึ้นในขณะนั้น บุคคลแต่ละบุคคลจะตั้งวัตถุประสงค์ในการอ่านแตกต่างกันออกไปตามความต้องการของตน วัตถุประสงค์ในการอ่าน เช่น อ่านเพื่อจับใจความสำคัญหรือใจความโดยทั่วไป อ่านเพื่อศึกษารายละเอียดที่สำคัญ อ่านเพื่อศึกษาคำแนะนำต่าง ๆ อ่านเพื่อคาดการณ์ว่าเรื่องจะลงเอยอย่างไร อ่านเพื่อศึกษาคุณค่าของสิ่งที่อ่าน อ่านเพื่อรวบรวมหรือย่อเรื่องโดยนำมาเขียนใหม่ อ่านเพื่อเปรียบเทียบกับเรื่องราวหรือข้อความอื่น พิสัยของความเข้าใจในการอ่าน เด็กจะอ่านได้ดีขึ้นมากขึ้นและถูกต้องเพียงใด ขึ้นอยู่กับพิสัยของหมุ่มคำที่เด็กสามารถอ่านเข้าใจได้ และขึ้นอยู่กับความสามารถทางสติปัญญา ชนิดของประสบการณ์เก่า และความยากง่ายของข้อความ ความถูกต้องของความเข้าใจในการอ่านช่วยให้เด็กเข้าใจเรื่องราวที่อ่านมากน้อยต่างกัน แต่ความถูกต้องนี้จะมีมากขึ้นจนถึงขั้นสูงสุดเมื่อเป็นผู้ใหญ่ และความถูกต้องในการเข้าใจของเด็กย่อมแตกต่างกันมากน้อยตามประสบการณ์และความง่ายหรือความยากของข้อความนั้น ๆ ด้วย ระดับความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการด้วยกัน เช่น สติปัญญาความสามารถในการอ่าน ความเข้าใจคำศัพท์ที่อ่าน และวิธีการพิเศษเฉพาะตัวของผู้อ่านแต่ละคน นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับ

ประสบการณ์เดิมของแต่ละคนด้วย ความเร็วของความเข้าใจในการอ่านคืออาศัยความเข้าใจ คำศัพท์ ความสามารถในการคิดเห็นภาพของสิ่งที่อ่าน ความง่ายของข้อความ ชนิดของ ความถูกต้องและสิ่งอื่น ๆ ที่ครูอาจพิจารณาพบ บอนด์และทิงเกอร์ (Bond and Tinker, 1957 : 235) ให้ความเห็นว่า ความเข้าใจในการอ่านมีพื้นฐานมาจากสิ่งต่อไปนี้คือ การเข้าใจความหมาย ของคำ นับเป็นรากฐานที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่าน ถ้าเข้าใจความหมายของคำศัพท์ชัดเจน และกว้างขวางย่อมช่วยให้เข้าใจประโยคและเรื่องราวที่อ่านได้ดี การเข้าใจหน่วยความคิดคือการ ที่จะเข้าใจประโยคนั้นต้องอ่านเป็นหน่วยความคิด คือแบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำให้ได้ความหมายของคำที่ ต่อเนื่องเป็นกลุ่ม ๆ แทนการอ่านทีละคำ ซึ่งไม่สามารถจัดกลุ่มคำเป็นหน่วยความคิดได้ ทำให้เป็น อุปสรรคต่อความเข้าใจในแต่ละประโยค การเข้าใจประโยคคือการเอาหน่วยความคิดหน่วยย่อยมา สัมพันธ์กันจนได้ความเข้าใจประโยค การเข้าใจตอนคือความสามารถที่จะนำประโยคแต่ละประโยค ในตอนนั้น ๆ มาสัมพันธ์กันจึงอ่านได้เข้าใจดีขึ้น การเข้าใจเรื่องราวต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง ข้อความสำคัญ ๆ ในแต่ละตอน สำหรับ เวินไรท์ (Wainwright, 1972 : 36-38) กล่าวว่า ผู้ที่เข้าใจเรื่องราวที่ตนอ่านได้จะต้องมีความสามารถดังนี้ ความสามารถที่จะเก็บใจความและระลึก ได้เมื่อต้องการ ความสามารถที่จะเลือกอ่านแต่หัวข้อสำคัญ ความสามารถที่จะตีความของใจความ สำคัญและแนวความคิดในเรื่องได้ ความสามารถที่จะสรุปเรื่องราวต่าง ๆ เพราะบางหัวข้อผู้เขียน ไม่ได้กล่าว

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านนั้นขึ้นอยู่กับความรู้ในเรื่องคำศัพท์ การเข้าใจความหมายของประโยคหรือเรื่องราวที่อ่าน คืออ่านแล้วสามารถจับใจความของเรื่องที่ อ่านได้นั้นเอง อาจกล่าวได้ว่าความเข้าใจในการอ่านเป็นหัวใจของการอ่าน เพราะถึงแม้ว่าจะมี การอ่านเกิดขึ้นแต่หากผู้อ่านไม่เข้าใจในสิ่งที่อ่าน การอ่านนั้น ๆ ก็ไร้ซึ่งประสิทธิภาพ

สำหรับการอ่านในระดับประถมศึกษา เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2520 : 1) จึงได้กำหนดลักษณะการ อ่านสำหรับระดับประถมศึกษาไว้ 3 แบบคือ การอ่านออกเสียง การอ่านในใจ และการอ่านทำนอง เสนาะ นอกจากนี้ก็มีผู้แบ่งการอ่านออกเป็นชนิดต่าง ๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าจะใช้อะไรเป็นเกณฑ์ใน

การพิจารณา ถ้าหากพิจารณาจากลักษณะการอ่านเป็นหลัก ซึ่ง วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ และคนอื่น ๆ (2522 : 135) ได้แบ่งประเภทของการอ่านเป็น 2 ชนิดคือ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ ซึ่งสอดคล้องกับ โภชัย สาริกบุตร (2516 : 6) ก็แบ่งการอ่านออกเป็น 2 ประเภทคือ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ และ มัทนา ทองใหญ่ (2524 : 3) ได้กล่าวถึงประเภทของการอ่านว่า การอ่านที่ใช้อยู่ในโรงเรียนปัจจุบันนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ การอ่านออกเสียงกับการอ่านในใจ การอ่านออกเสียงนับว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญที่ควรได้รับการฝึกฝนให้เท่า ๆ กับการอ่านในใจ สำหรับ สมจิตต์ ธนาคุณ (2530 : 2-3) กล่าวว่า การอ่านนั้นแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ การอ่านในใจและการอ่านออกเสียง นอกจากนี้ยังมีความเห็นว่าการอ่านออกเสียงยากกว่าการอ่านในใจ การอ่านออกเสียงเป็นการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ซึ่งผู้อ่านจะต้องเปล่งเสียงหรือถอดคำจากตัวอักษรออกมาให้ชัดถ้อยชัดคำ และต้องให้ผู้ฟังเข้าใจการอ่านออกเสียงจึงมีความสำคัญมาก เพราะเป็นการสื่อความหมายวิธีหนึ่งที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจได้ชัดเจนตามความประสงค์ รวมทั้งผู้อ่านก็ต้องทำความเข้าใจเรื่องที่ตนอ่านด้วย/และการอ่านทั้งสองประเภทนี้ต่างก็มีจุดมุ่งหมายเพื่อถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิด ถึงแม้การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจต่างก็เรียกว่าเป็นการอ่านเหมือนกัน แต่ก็มีบางอย่างที่แตกต่างกันคือ การอ่านในใจเป็นการถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิด/ส่วนการอ่านออกเสียงนั้นเป็นการถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิดแล้วถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นเสียงอีกครั้งหนึ่ง (สนิท ตั้งทวี, 2526 : 37) นั่นแสดงให้เห็นว่าการอ่านออกเสียงนั้นเมื่อผู้อ่านรับสารหรือตัวอักษรนั้นเข้าไปในสมองแล้วมีการใช้ความคิดขึ้นภายในสมอง แล้วจึงถ่ายทอดความคิดที่ได้นั้นออกมาเป็นเสียง ในการอ่านออกเสียงนั้นนอกจากผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านนั้นด้วยตัวเองแล้ว บางครั้งยังต้องอ่านเพื่อผู้ฟังด้วย สำหรับการอ่านในใจนั้น ฉวีลักษณ์ บุญกาญจน (2524 : 63) กล่าวว่า การอ่านในใจช่วยให้เข้าใจเรื่องราวได้เร็วกว่าการอ่านออกเสียง เพราะผู้อ่านไม่ต้องแบ่งใจและสมองไว้สำหรับแปลความคิดออกมาเป็นเสียงอีก

เกี่ยวกับการอ่านในใจ ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้คือ ประเทิน มหาพันธ์ (2523 : 41) กล่าวว่า การอ่านในใจต้องเป็นการอ่านในใจจริง ๆ ไม่มีแม้เสียงพึมพำในสำอู ไม่มีการเคลื่อนไหว

ของริมฝีปาก ลิ้น และหลอดเสียง สำหรับ วาสนา เกตุภาค (2527 : 52) อธิบายว่า การอ่านในใจคือการทำความเข้าใจกับตัวอักษร เป็นการอ่านเพื่อประโยชน์ของตัวเอง ผู้อ่านจะได้รับประโยชน์จากการอ่านมากขึ้นเพียงใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับระดับความสามารถในการอ่านของผู้อ่านแต่ละคน นอกจากนี้ ศรีบัญญัติ อยู่สอน (2527 : 11) กล่าวว่า การอ่านในใจเป็นการอ่านเพื่อตนเองและช่วยฝึกให้มีสมาธิอันแน่วแน่ด้วย และการอ่านในใจนั้นเป็นบทบาทส่วนบุคคลซึ่งผู้อ่านมุ่งหมายจะจับใจความอย่างรวดเร็ว รู้เรื่องเร็ว และถูกต้อง การอ่านในใจช่วยให้เข้าใจเนื้อความได้เร็วกว่าการอ่านออกเสียง เพราะผู้อ่านไม่ต้องแบ่งใจและแบ่งสมองไว้สำหรับแปลความคิดเป็นเสียง (โกชัย สาริกบุตร, 2521 : 27) นอกจากนี้หลักสูตรประถมศึกษา (2521 : 32) ได้กำหนดความคิดรวบยอดและหลักการในการอ่านในใจไว้ว่า การอ่านในใจที่มีประสิทธิภาพสูงนั้นผู้อ่านต้องจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ และอ่านได้ปริมาณมากพอแต่ใช้เวลาและพลังงานน้อย ส่วนในด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ของการอ่านในใจวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 กำหนดไว้ดังนี้คือ สามารถอ่านจับใจความได้และเข้าใจถูกต้อง อ่านได้รวดเร็ว อ่านโดยไม่ทำปากขมุขมิบ อ่านโดยไม่ต้องอ่านย้อนหน้าย้อนหลัง ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ วิจารณ์เรื่องที่อ่านได้ และเกิดอารมณ์คล้อยตามเรื่องที่อ่าน ส่วนเนื้อหาการอ่านในใจกำหนดไว้ว่าการเข้าใจความหมายของคำศัพท์และเนื้อเรื่องที่อ่าน การพูดการเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านและตอบคำถามหรือสรุปเรื่องที่อ่านได้ ความสามารถในการอ่านในใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นี้ ก่อ สวัสดิทานิชย์ (2505 : 147) ให้ความเห็นไว้ว่า พัฒนาการที่เห็นเด่นชัดในชั้นนี้คือนักเรียนรู้จักอ่านในใจเป็นแทนที่จะอ่านทีละคำ นักเรียนรู้จักกวาดสายตาไปบนบรรทัดอย่างรวดเร็ว และช่วงสายตากว้างขึ้นมาก มองดูได้ที่ละหลาย ๆ คำ ทำให้ อ่านได้ข้อความใหญ่ขึ้น นอกจากนี้คู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ยังได้เน้นให้ครูตระหนักถึงความสำคัญในการสอนอ่านในใจให้แก่นักเรียนเพื่อสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยเริ่มฝึกตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และเริ่มเน้นความสามารถในการอ่านให้มากยิ่งขึ้นในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ซึ่งการฝึกอ่านในใจนี้จะกระทำต่อเนื่องกันไปจนถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

นั้นย่อมแสดงให้เห็นว่าการอ่านในใจมีความสำคัญเพราะเป็นการอ่านเพื่อตัวเอง ช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านและสามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันและมีประโยชน์สำหรับการศึกษาระดับสูงอีกต่อไป

สำหรับการอ่านออกเสียงได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้คือ โภชัย สาริกบุตร (2521 : 26) กล่าวว่า การอ่านออกเสียงเป็นกระบวนการต่อเนื่องระหว่างสายตา สมอง และการเปล่งเสียง ออกมาทางช่องปาก นั่นคือการประมวลตัวอักษรและเครื่องหมายที่เห็นให้เป็นถ้อยคำแล้วเปล่งเสียงออกมา สำหรับ เกณฑ์ในการตัดสินว่าการอ่านออกเสียงถูกต้องหรือไม่นั้นยึดถือตามหลักภาษาศาสตร์ว่า เมื่ออ่านออกเสียงแล้วผู้ฟังเข้าใจก็ถือว่าออกเสียงได้ถูกต้อง/ สำหรับ สเปชและเบอร์ก (Spache and Berg, 1955 : 83) ได้พูดถึงการอ่านออกเสียงพอสรุปได้ว่า การอ่านออกเสียงเป็นการอ่านแบบเห็นแล้วออกเสียงแล้วจึงรวบรวมความหมายของคำเพื่อความเข้าใจเป็นขั้นสุดท้าย นอกจากนี้ บันลือ พงกษะวัน (2522 : 8) กล่าวถึงพฤติกรรมกรรมการอ่านออกเสียงว่าประกอบด้วยความสามารถในการรับรู้การออกเสียง การทำให้เสียงผสมกลมกลืนกัน การฟังและวิเคราะห์เสียงที่ตนอ่าน ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่อ่าน สำหรับ ปรีชา ช่างขวัญยืน (2525 : 56-58) ได้ให้ความหมายของการอ่านออกเสียงไว้ว่า เป็นการถ่ายทอดตัวอักษรออก เป็นความคิด แล้วถ่ายทอดความคิดออกเป็นเสียง นอกจากนี้ ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2524 : 30) กล่าวว่า การอ่านออกเสียงมีความจำเป็นสำหรับนักเรียนและเด็กในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ประเทิน มหาจันทร์ (2523 : 1) กล่าวว่า การอ่านออกเสียงนั้นเมื่อสายตารับภาพของตัวอักษรแล้วจะส่งไปแปลความหมายที่สมอง จากนั้นสมองจึงส่งไปยังอวัยวะที่เปล่งเสียง ให้เปล่งเสียงออกมา และการฝึกอ่านออกเสียงจะช่วยให้การอ่านในใจเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องจากความคุ้นเคยกับตัวอักษรและภาษามีมากขึ้น สำหรับคู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (2524 : 32-33) กล่าวว่า การอ่านออกเสียงมี 2 ประเภทคือ การอ่านร้อยแก้วและการอ่านทำนองเสนาะสำหรับบทร้อยกรอง การอ่านออกเสียงเป็นการอ่านเพื่อให้ผู้อื่นฟังด้วย ฉะนั้นผู้อ่านจะต้องรู้ความสามารถและความประสงค์ของผู้ฟังด้วย เพื่อที่จะได้อ่านได้ถูกต้องทั้งร้อยแก้วและทำนองเสนาะ ผู้ฟังจะได้เข้าใจและได้รับความรู้ความสนุกเพลิดเพลินด้วย นอกจากนี้หลักสูตรประถมศึกษา

(2521 : 30) ได้กำหนดความคิดรวบยอดและหลักการในการอ่านออกเสียงว่า การอ่านออกเสียงเป็นการอ่านเพื่อสื่อความหมายของเรื่องทีอ่านไปยังผู้ฟัง ในขณะที่เดียวกันผู้อ่านก็จำเป็นต้องจับความหมายของเนื้อความที่อ่านให้ได้โดยบริบูรณ์ด้วย การใช้เสียงและการเว้นจังหวะให้เหมาะสมประกอบกับการอ่านด้วยความคล่องแคล่วถูกต้องและรวดเร็ว จะทำให้การอ่านออกเสียงสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพเต็มที่ ส่วนจุดประสงค์การเรียนรู้ของการอ่านออกเสียงวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 กำหนดไว้ดังนี้คือ ใช้เสียง จังหวะ วรรคตอนเหมาะสมกับใจความที่อ่าน มีความคล่องแคล่ว รวดเร็วในการอ่าน อ่านได้ชัดเจนถูกต้อง อ่านถูกจังหวะและลีลา จับใจความจากเรื่องทีอ่านได้ อ่านทำนองเสนาะได้

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า การอ่านออกเสียงนั้นนอกจากเป็นการอ่านเพื่อให้ตัวเองเข้าใจเนื้อความที่อ่านแล้ว ในบางครั้งยังเป็นการอ่านเพื่อผู้อื่น โดยเฉพาะกับนักเรียนในระดับประถมศึกษานั้น การอ่านออกเสียงนั้นว่ามีความสำคัญมากทีควรจะได้รับฝึกฝนให้เท่า ๆ กับการอ่านในใจ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ

สายใจ อุณนะนันท์ (2529) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านในใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทีเรียนโดยใช้และไม่ใช้แบบฝึก โรงเรียนวัดเวฬุวัน อำเภอเมือง จังหวัดบhumธานี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 30 คน กลุ่มควบคุมจำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แบบทดสอบสำหรับวัดความสามารถการอ่านในใจของนักเรียนและแบบทดสอบหลังการทดลอง แบบทดสอบแต่ละฉบับประกอบด้วยเรื่องสำหรับอ่าน 2 เรื่อง และคำถามท้ายบทแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก เรื่องละ 10 ข้อ แบบทดสอบแต่ละฉบับจึงมีคำถามท้ายบทจำนวน 20 ข้อ นอกจากนี้ก็มีแบบฝึกการอ่านในใจจำนวน 10 แบบฝึก และแผนการสอนสำหรับใช้กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจำนวน 2 ฉบับ แบ่งเป็นแผนการสอนสำหรับกลุ่มควบคุมและแผนการสอน สำหรับกลุ่มทดลอง ผลการทดลองพบว่าผลสัมฤทธิ์การอ่านในใจของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทีระดับ .01 แล้วสรุปว่าการเรียนทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกทำให้ทักษะการอ่านในใจของนักเรียนมีประสิทธิภาพสูงขึ้น

อัลเบิร์ต (Albert, 1986) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับการฟังเพื่อความเข้าใจการอ่านเพื่อความเข้าใจอัตราการอ่านออกเสียงและอัตราการอ่านในใจทั้งภาษาอังกฤษและภาษาสเปนของนักเรียนที่ใช้สองภาษาในชั้นเรียนเกรด 2, 4, 6 ทางตอนใต้ของรัฐเท็กซัส จุดประสงค์ของการศึกษาคือเพื่อเปรียบเทียบอัตราการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่พูดสองภาษาระดับ 2, 4, 6 โดยใช้นักเรียนที่พูดสองภาษาจำนวน 54 คน เวลาที่ใช้ในการอ่านจะถูกจับบันทึกไว้หลังจากอ่านเสร็จหรือฟังเสร็จ นักเรียนจะถูกถามเพื่อความเข้าใจโดยปากเปล่า 5 ข้อ สำหรับข้อความในแต่ละชั้นผลการศึกษาพบว่า นักเรียนเกรด 2, 4 จะมีความเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีที่สุดถ้าอ่านออกเสียงตามด้วยการอ่านในใจและการฟังตามลำดับ มีเพียงเด็กเกรด 6 เท่านั้นที่เข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีโดยวิธีการฟัง และเด็กทั้ง 3 เกรด สามารถอ่านภาษาอังกฤษในใจได้ในอัตราที่สูงกว่าการอ่านออกเสียง สำหรับภาษาสเปนนั้นเด็กเกรด 2, 4 เข้าใจภาษาสเปนได้ดีที่สุดโดยการอ่านออกเสียงตามด้วยการอ่านในใจ แต่นักเรียนเกรด 6 ก็ยังคงเข้าใจได้ดีที่สุด โดยวิธีการฟังตามด้วยการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ สำหรับอัตราเร็วในการอ่าน เด็กทั้ง 3 เกรดจะอ่านในใจเร็วกว่าการอ่านออกเสียง

โรสเวล (มาเรียม นิลสันด์, 2529 : 6 อ้างอิงมาจาก Rowell, 1976) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านในเรื่องที่ให้ โดยวิธีอ่านออกเสียงและอ่านในใจกับนักเรียนเกรด 3 และเกรด 5 ที่อยู่ในเมืองและนอกเมือง ผลการวิจัยพบว่านักเรียนในเมืองและนอกเมืองมีความเข้าใจเรื่องให้อ่านโดยวิธีการอ่านออกเสียงสูงกว่าวิธีการอ่านในใจ

เดวิด (David, 1985) ได้ศึกษาความเข้าใจในเชิงสรุปและความเข้าใจตามตัวอักษร หลังจากการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 3, 5 จำนวน 83 คน โดยการให้นักเรียนดังกล่าวอ่านออกเสียง อ่านในใจ และฟัง เนื้อเรื่องที่คัดเลือกมาแล้วอย่างเหมาะสม เครื่องมือที่ใช้คือคำถามวัดความเข้าใจในเชิงสรุปกับคำถามที่ถามวัดความเข้าใจตามตัวอักษรว่านักเรียนจะมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านแตกต่างกันหรือไม่ ระหว่างการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ และความแตกต่างนี้จะเกิดขึ้นในเด็กเก่งหรือเด็กอ่อน ผลการวิจัยพบว่าเด็กอ่อนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงพอ ๆ กับการฟัง และมีความสามารถในการอ่านในใจต่ำสุด

สำหรับ เด็กปานกลางมีความสามารถในการอ่านในใจพอ ๆ กับการฟัง และมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำสุดท้าย สำหรับเด็กเก่งมีความสามารถในการอ่านออกเสียงพอ ๆ กับการอ่านในใจ และมีความสามารถในการฟังคำ จากการทดสอบความเข้าใจเชิงสรุปและความเข้าใจตามตัวอักษร พบว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างเด็กอ่อนและเด็กปานกลาง สำหรับเด็กเก่งจะตอบคำถามแบบความเข้าใจตามตัวอักษรได้ดีกว่าความเข้าใจเชิงสรุป จากผลการวิจัยครั้งนี้ไม่ได้สนับสนุนข้อสันนิษฐานที่ถือว่าการอ่านในใจง่ายกว่าการอ่านออกเสียงอย่างมาก หรือความเข้าใจตามตัวอักษรจะง่ายกว่าความเข้าใจในเชิงสรุปสำหรับนักเรียนที่เรียนไม่เก่ง แต่การค้นพบก็สนับสนุนกระบวนการเรียนที่มีการถ่ายทอดทักษะจากทักษะการอ่านออกเสียงไปเป็นการอ่านในใจ

จากผลงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นชี้ให้เห็นว่าทั้งการอ่านในใจและการอ่านออกเสียง เด็กนักเรียนจะมีความสามารถในการอ่านทั้ง 2 วิธีนี้ไม่แตกต่างกัน แต่สำหรับความเข้าใจในการอ่านจากการอ่านโดยวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจนั้นเด็กจะมีความเข้าใจเรื่องแตกต่างกัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่สอง

รัตนาศิริพานิช (2507) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจในการฟังและผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาไทยกลางในจังหวัดพระนคร และภาษามลายูในจังหวัดปัตตานี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 350 คน เป็นนักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางจำนวน 217 คน จากจังหวัดพระนคร และเป็นนักเรียนที่พูดภาษามลายูจากจังหวัดปัตตานีจำนวน 133 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีวิชาคณิตศาสตร์ วิชาเขียนไทย และวิชาอ่านไทย ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ มีความเข้าใจในการฟังภาษาไทยและมีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการคือ วิชาคณิตศาสตร์ วิชาเขียนไทย และวิชาอ่านไทย สูงกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่

ชูศักดิ์ ตรีนานกุล (2527) ได้ศึกษาผลของประเภทของคำที่มีต่อการจำคำของนักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกัน โดยศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดปัตตานี แบ่งเป็นนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ เครื่องมือที่ใช้ในการ

ทดลองคือ สไลด์คำ 2 ชุด คือคำที่จัดประเภทและคำที่ไม่จัดประเภท โดยให้นักเรียนเรียนเป็นรายบุคคล โดยให้อ่านออกเสียงควบคู่กันไปด้วย ทดสอบโดยการให้ระลึกเสรี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ มีความสามารถในการจำคำไม่แตกต่างจากนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่

แมดริด และการ์เซีย (Madrid and Garcia, 1981) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้แบบของการปฏิเสธในภาษาอังกฤษ โดยศึกษากับเด็กที่พูดสองภาษาและเด็กที่พูดภาษาเดียว ที่มีอายุ 3-6 ปี เด็กที่พูดสองภาษาพูดภาษาสเปนเป็นภาษาแม่และพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ส่วนเด็กที่พูดภาษาเดียวพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ใช้กลุ่มตัวอย่าง 80 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่พูดภาษาอังกฤษภาษาเดียว 40 คน และกลุ่มที่พูดสองภาษา 40 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่พูดภาษาเดียวใช้แบบของการปฏิเสธได้ถูกต้องกว่ากลุ่มนักเรียนที่พูดสองภาษา จากผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่านักเรียนที่พูดภาษาเดียวเรียนรู้ได้ดีกว่านักเรียนที่พูดสองภาษา

เลอาซา (Laosa, 1975) ได้ศึกษาการใช้ภาษาของเด็กที่พูดสองภาษาที่มาจากสิ่งแวดล้อมทางสังคมต่างกัน 3 กลุ่ม กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนเกรด 1, 2, 3 จำนวน 295 คน แบ่งนักเรียนตามสิ่งแวดล้อมทางสังคม 3 กลุ่มคือ นักเรียนกลุ่มที่มีเชื้อชาติเม็กซิกันจำนวน 100 คน นักเรียนที่มีเชื้อชาติคิวบาอเมริกันจำนวน 100 คน และนักเรียนเชื้อชาติเปอร์โตริกันจำนวน 95 คน รวมทั้งผู้ใหญ่ในครอบครัวของเด็ก โดยใช้การสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่าการใช้ภาษาของแต่ละสังคมย่อย 3 กลุ่มนี้ มีผลต่อภาษาอังกฤษมาก ทำให้เรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ช้าลง โดยเฉพาะกลุ่มเม็กซิกันอเมริกันเกิดการแทนที่ภาษาแม่มากที่สุดคือภาษาแม่เดิมส่งผลทางลบต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จากการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าภาษาแม่ตามรบกวนการเรียนภาษาที่สอง

จากผลงานวิจัยที่กล่าวมาชี้ให้เห็นว่านักเรียนที่พูดภาษาอื่นเป็นภาษาแม่ แล้วมาเรียนภาษาใหม่เป็นภาษาที่สองทำให้เกิดปัญหาในการเรียนภาษาที่สอง คือทำให้เรียนภาษาที่สองยากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาผลของวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจที่มีต่อความเข้าใจเรื่องของนักเรียนที่พูดภาษาแม่ต่างกัน ตลอดจนกิริยาร่วม (Interaction) ระหว่างตัวแปรทั้งสอง

วัตถุประสงค์เฉพาะ

1. เพื่อศึกษาว่าวิธีอ่านโดยวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจ วิธีใดทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องได้ดีกว่ากัน
2. เพื่อศึกษาว่านักเรียนกลุ่มที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่กับนักเรียนกลุ่มที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ นักเรียนกลุ่มใดจะเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีกว่ากัน
3. เพื่อศึกษาว่าวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจจะส่งผลต่อความเข้าใจเรื่องที่อ่านแตกต่างกันที่ระดับภาษาแม่หรือไม่ หรือมีกิริยาร่วมระหว่างภาษาแม่กับวิธีอ่านหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

1. ถ้าให้นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่อ่านเรื่องจากนิทานที่กำหนดให้แล้ว นักเรียนจะเข้าใจเรื่องที่อ่านจากการอ่านโดยวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจได้แตกต่างกัน
2. ถ้าให้นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่อ่านเรื่องจากนิทานที่กำหนดให้แล้ว นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ จะเข้าใจเรื่องที่อ่านได้แตกต่างกัน
3. ถ้าให้นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่อ่านเรื่องจากนิทานที่กำหนดให้โดยวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจแล้ว วิธีอ่านทั้ง 2 วิธีนี้จะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านเรื่องแตกต่างกันออกไปตามระดับของภาษาแม่ หรือมีกิริยาร่วมระหว่างภาษาแม่กับวิธีอ่าน

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

1. ด้านความรู้

- 1.1 ช่วยให้ผู้รู้ว่วิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจวิธีใดจะทำให้มีความเข้าใจเรื่องี่อ่านได้ดีกว่า
- 1.2 ช่วยให้ผู้รู้ว่ว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ นักเรียนกลุ่มใดจะเข้าใจเรื่องี่อ่านได้ดีกว่า
- 1.3 ช่วยให้ผู้รู้ว่วิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจจะส่งผลต่อความเข้าใจเรื่องี่อ่านแตกต่างกันที่ระดับภาษาแม่หรือไม่ หรือมีกิจกรรมระหว่างภาษาแม่กับวิธีอ่านหรือไม่

2. ด้านการนำไปใช้

- 2.1 ช่วยให้ผู้สอนรู้ถึงวิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจว่า วิธีอ่านในใจนั้นเป็นการอ่านเพื่อตัวเอง และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันรวมทั้งมีประโยชน์สำหรับการศึกษาในระดับสูงต่อไป สำหรับการอ่านออกเสียงนั้น นอกจากเป็นการอ่านเพื่อสื่อความหมายแล้ว ผู้อ่านก็จำเป็นต้องจับใจความสำคัญของเรื่องี่อ่านได้ด้วย และการฝึกอ่านออกเสียงจะช่วยให้การอ่านในใจเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากนักเรียนจะได้คุ้นเคยกับตัวอักษรและภาษาได้มากขึ้น และครูผู้สอนสามารถนำวิธีอ่านทั้ง 2 วิธีนี้ไปใช้ในการเรียนการสอนตามโอกาสและความเหมาะสม
- 2.2 ช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนหนังสือและแบบเรียนในระดับประถมศึกษาได้ทราบถึงอิทธิพลของวิธีอ่านที่มีต่อความเข้าใจเรื่องโดยเขียนเสนอแนะวิธีอ่านเพื่อความเข้าใจได้อย่างเหมาะสม
- 2.3 เพื่อเป็นแนวทางในการค้นคว้าวิจัยเพิ่มเติมสำหรับผู้สนใจต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตดังนี้

1. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2532 ของโรงเรียนประถมศึกษา ที่มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาไทย เป็นภาษาแม่ และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ สังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดปัตตานี จำนวน 54 โรงเรียน
2. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 8 โรงเรียน ทั้งชายและหญิง รวม 128 คน โดยแบ่งเป็นนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่จำนวน 64 คน และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่จำนวน 64 คน
3. ตัวแปร
 - 3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 3.1.1 วิธีอ่านแปรค่าออกเป็นสองระดับคือ วิธีอ่านออกเสียงและวิธีอ่านในใจ
 - 3.1.2 ภาษาแม่แปรค่าออกเป็นสองระดับคือ นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่
 - 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งวัดได้จากคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน

นิยามศัพท์เฉพาะ

นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

1. วิธีอ่านออกเสียง หมายถึงการที่นักเรียนเปล่งเสียงออกมาตามตัวอักษรให้ดังพอที่นักเรียนจะได้ยินโดยไม่สนใจศึกษาว่านักเรียนจะอ่านถูกหรือผิด
2. วิธีอ่านในใจ หมายถึงการที่นักเรียนอ่านโดยไม่มีเสียงพิมพ์ในลำคอ ไม่ทำปากขมุบขมิบ ใช้แต่สายตาเท่านั้นที่เคลื่อนไปตามตัวอักษร

3. นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ หมายถึงนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแรก
4. นักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ หมายถึงนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรก
5. ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึงความสามารถด้านการแปลความ ตีความ และขยายความ ซึ่งพิจารณาได้จากคะแนนของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน
6. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน หมายถึงแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ